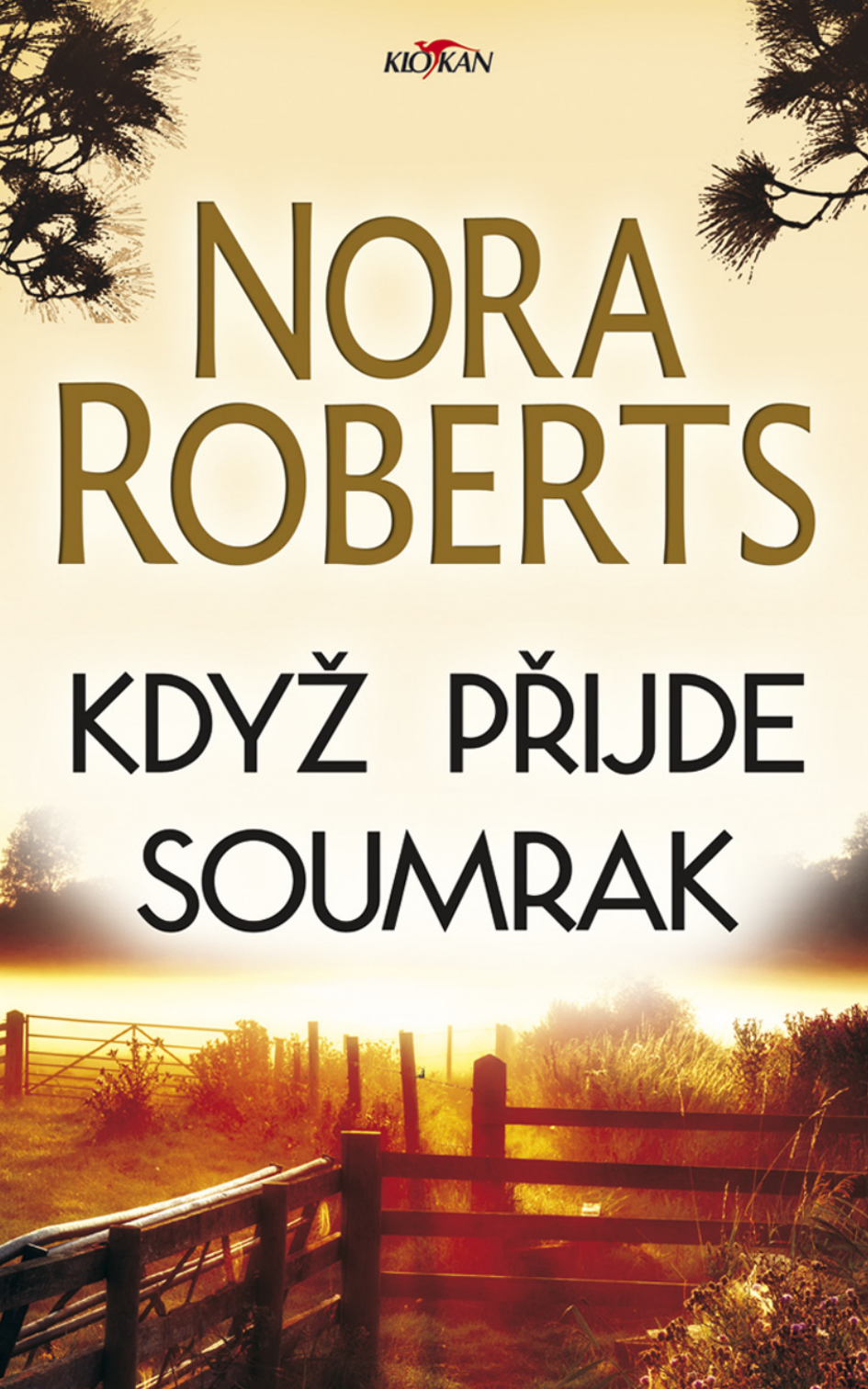

NORA ROBERTS

KDYŽ PŘIJDE SOUMRAK

edice
KLO KAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiašová, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu COME SUNDOWN
přeložila Soňa Tobiašová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-642-9

Pro Jasona a Kat, nejlepší společníky na cestách

Část 1

CESTA

Horečka silná když se nás zmocní,
jeden jak druhý jinam se ženeme,
abychom chabou úlevu našli –
na novém místě pro bolest starou.

ISAAC WATTS

PROLOG

ZÁPADNÍ MONTANA, 1991

Alice Bodineová si ulevila za řadou prořídých borovic, k nimž se musela brodit po kolena sněhem. Holý zadek s vytetovanou vážkou (co si pořídila v Portlandu) nechtěně vystavila ledovému větru a roztřásla se zimou.

Netušila, proč se vlastně schovává, když dobrých pět kilometrů nezahlédla jediné auto. Některých zvyků se člověk asi nezbaví tak snadno, blesklo jí hlavou a natáhla si džíny.

Už ji to ale zmáhalo. Všechno to porušování zvyků, pravidel, konvencí a něčích očekávání. A tak se – přesně tři roky potom, co vyhlásila osobní emancipaci vůči všemu obvyklému a obyčejnému – octla tady a vlekla tenhle napůl zmrzlý zadek zpátky domů.

Nadhodila si batoh na zádech a vracela se ve svých stopách zpět k silnici. V batohu měla všechnen majetek, tedy náhradní džíny, tričko s logem AC/DC, triko s nápisem Grateful Dead, co stáhla z jednoho zapomenutého kluka někde v Los Angeles, mýdlo a šampon, co si odnesla z Holiday Inn v Rigby v Idahu, kde krátce dělala pokojskou, kondomy, nějaký ten makeup, patnáct dolarů třicet osm centů a zbytek dost slušné marjány, co zabavila klukovi, se kterým pařila v kempu ve východním Oregonu.

Říkala si, že se vrací hlavně proto, že jí došly peníze, a v žádném případě už nechtěla prát další špinavé prostěradlo po nějakém mizerovi. Zároveň pochopila, že stát se jednou z těch žen s mrtvými očima, které viděla postávat v horších čtvrtích každého města, jímž projela, bylo strašně snadné.

A měla k tomu bohužel často blízko. Když je holce zima, má hlad a strach, pak prodat svoje tělo za trochu jídla a slušný pokoj se zdá najednou v pohodě. Nakonec, jde jenom o sex, ne?

Ale byla pravda – a pravdu si Alice občas musela připustit –, že některá pravidla nedokáže porušit. A také toužila po domově. Chtěla zpátky k mámě, sestře a prarodičům, do svého pokoje s plakáty na růžových stěnách a výhledem na hory. Přála si zase po ránu cítit z kuchyně vůni kávy a opečené slaniny a znovu si užít rychlé jízdy na koňském hřbetu.

Sestra Reenie se vdala – a nebyla to právě ta stupidní, tradiční svatba, co Alici nakonec donutilo odejít? Reenie už teď mohla mít i děcko, a přitom jistě stále vypadá perfektně. Jako vždy.

Ale i to už Alici scházelo, ta otravná dokonalost jejich Maureen.

A tak šla dál. Ve flísové bundě, co koupila v Goodwill a co příliš nehřála, a v botách, co měla už deset let, šlapala ve sněhu na úzké krajnici.

Nejspíš se jim měla ozvat z Missouly, pomyslela si. Měla spolknout hrdost a zavolat, děda by pro ni jistě přijel, a ten si kázání vždycky odpustil. Jenže se nechtěla vzdát představy, jak nečekaně přichází po cestě k ranči – možná tam dokonce hrdě nakráčí – a všechno se na chvíli zastaví.

Prostě zastaví. Pomocníci u koní, dokonce i koně a dobytek na loukách. A pak ji příběhne vítat Blue, jejich starý pes, a na prahu se objeví maminka.

Návrat ztracené dcery.

Alice si povzddechla a chladný vítr ihned odnesl obláčky teplé páry.

Měla mít rozum. Ale když chytila stopa z Missouly, zdálo se jí to jako znamení. Zavezl ji přece pouhých dvacet kilometrů od domova.

Teď viděla, že to do setmění sotva stihne pěšky, což jí dělalo starosti. Měla sice v batohu baterku, ale baterie už docházela. Mohla si někde rozdělat oheň, jenomže představa spaní venku bez stanu, deky, jídla nebo vody, kterou dopila před několika kilometry, ji přece jenom nutila zapřít se a šlapat dál.

Snažila se představit si, jak ji uvítají. Budou rádi, že ji vidí? Snad ano, nebo určitě. Možná jí vyčtou, jak zmizela a že nechala jen krátký, povýšený vzkaz. Ale bylo jí tehdy přece čerstvých osmnáct a mohla si dělat, co chtěla. Což nebylo studium na vysoké, manželská klec nebo pitomá práce na ranči.

Toužila po svobodě, a tak si ji vzala.

Teď, v jednadvaceti, se vědomě *rozhodla* vrátit domů.

Možná by jí práce na ranči nebo pár lekcí na nějaké škole tolik nevadily.

Byla už dospělá ženská.

Dospělé ženské sice teď drkotaly zuby zimou, ale nezastavila se. Doufala, že tam babička s dědou stále jsou, i když si občas v úleku a s pocitem viny pomyslela, že je nejisté, jestli oba ještě žijí.

Ale jasně že žijí, ujišťovala se v duchu, vždyť byla pryč jenom tři roky. Babi se snad nevydrží zlobit dlouho, ne, možná jí akorát trochu vyhubuje. Podívej, jak jsi hubená! A co sis to proboha udělala s vlasy?

Pobavená tou myšlenkou si posunula lyžařskou čepici níž na krátkých vlasech, které si nechala zesvětlit, jak to nejvíc šlo. Líbilo se jí být blondátá, už proto, že jí ta stylová barva mnohem víc zvýrazňovala zelené oči.

Moc se těšila představou dědečkova srdečného objetí, taky pořádného jídla – Děkuvzdání už bylo přece za dveřmi – a tím, jak bude své upjaté rodince vyprávět o dobrodružstvích, co má za sebou.

Viděla Tichý oceán, prošla se po Rodeo Drive skoro jako filmová hvězda a dvakrát byla placená jako náhradnice při skutečném filmovém natáčení. Dostat opravdovou roli bylo sice nakonec mnohem těžší, než si představovala, ale aspoň to *zkusila*.

Dokázala si, že se o sebe umí postarat. Viděla, vyzkoušela a zažila spoustu nových věcí, a může to nakonec udělat znova, jestli ji budou doma příliš otravovat.

Zamrkala a otráveně si utřela slzy, co se jí draly do očí. Prosit nebude, to ne. Nehodlá se dožadovat, aby ji vzali zpátky.

Přesto si nic nepřála víc než se konečně octnout doma.

Podle polohy slunce poznala, že do setmění na ranč nedo-
razí, a ve vzduchu ucítila nový sníh. Ale možná, jenom možná,
by si mohla zkrátit cestu přes les a pole a dostat se do večera
aspoň ke Skinnerovým.

Zastavila se a váhala. Bezpečnější je zůstat na silnici, jenže
zkratka přes pole zase ušetří několik kilometrů. A kdyby za-
bloudila, dá se přenocovat v některé z chat. Najde se tady pár
boud pro zálesáky – stačí vypáčit dveře. Rozdělá si tam oheň
a při troše štěstí najde i starou konzervu s jídlem.

Zadívala se na nekonečnou silnici a pak na sněhem pokrytá
pole, za nimiž se rýsovaly vrcholy hor s bílou čepicí na tmavo-
šedém horizontu, oznamujícím soumrak a nové sněžení.

Později mnohokrát vzpomínala na tohle zaváhání, kdy stála
v ostrém větru na kraji silnice, na těch pár minut, které ji dě-
lily od rozhodnutí odbočit do pole směrem k horám a ztratit se
ve stínu borovic.

Přestože šlo o první zvuk – kromě vlastního dechu, křupání
sněhu pod nohama a kvílení větru – jaký za dlouhé hodiny sly-
šela, nejprve v něm hukot motoru nerozeznala.

Když si uvědomila, co slyší, vrátila se rychle na silnici
a srdce jí při pohledu na přibližující se pick-up poskočilo.

Místo aby jen zvedla palec jako obvykle, zamávala na auto
oběma rukama, aby dala najevo, že má potíže.

Možná se tři roky toulala po městech, pořád však byla hol-
kou z venkova, čili věděla, že osamělé ženské, co potřebuje
pomoc, tady zastaví každý.

Když řidič zabrzdil, Alice měla pocit, že nikdy neviděla
nic krásnějšího než zrezivělý modrý ford s korbou přikrytou
plachtou a nálepkou *Pravý patriot* na předním skle. A když se
řidič naklonil a stáhl okénko, málem se vděčností rozplakala.

„Koukám, že byste potřebovala píchnout.“

„No, svezení by mi vážně bodlo.“ Krátce se usmála a pro-
hlížela si ho. Potřebovala, aby ji naložil, ale zas tak hloupá
nebyla.

Měl na sobě obnošený kabát s beránkem a na krátkých, tma-
vých vlasech hnědý klobouk.

Pohledný chlap, pomyslela si, to nikdy neškodilo. Trochu starší, tak kolem čtyřiceti, a jeho tmavé oči působily přátelsky.

Z rádia zaslechla veselé country.

„Kam až jedete?“ zeptal se protáhlým přízvukem západní Montany, což jí také znělo jako hudba.

„Na ranč Bodine. To je...“

„Jasně, vím, kde to je, jedu kolem. Naskočte si.“

„Díky. Vážně moc děkuju.“ Shodila si batoh z ramene, a když nastoupila, uložila si ho k nohám.

„Měla jste poruchu? Žádného auta jsem si nevšiml.“

„Ne.“ Alice vděkem téměř nemohla mluvit, zvláště když ucítila sálavé teplo topení v kabině. „Jedu z Missouly. Chytila jsem stopa, ale museli odbočit jinam asi deset kilometrů zpátky.“

„Vy jdete deset kilometrů pěšky?“

Alice blaženě přivřela oči, jak jí mrazem ztuhlé prsty na nohou pookřály.

„Jste první, kdo jel za celé dvě hodiny kolem. Netušila jsem, že budu muset šlapat tak dlouho. Jsem vám moc vděčná, že už nemusím.“

„To je velká štreka pro osamělou drobnou holku a navíc se stmívá.“

„Já vím. Měla jsem štěstí, že jste se objevil.“

„Měla jste štěstí,“ opakoval.

Letící pěst vůbec nezaregistrovala, tak nečekaně to přišlo. Měla jen dojem, že jí explodoval obličej. Přestože ztrácela vědomí, ještě se napřáhla před sebe.

Druhou ránu už necítila.

Muž se pohyboval hbitě, vzrušený, že mu takový dárek spadl do klína. Vytáhl ji z kabiny a přenesl její bezvládné tělo pod plachtu na korbu.

Svázal jí ruce i nohy, ucpal jí ústa a přehodil přes ni starou deku.

Přece jen si nepřál, aby zmrzla, než ji dopraví domů.

A to bylo mnohem dál než nějakých pár mil.

1

SOUČASNOST

Růžové svítání zbarvilo sněhové čepice okolních hor. Z mlhy se ozývalo troubení losů na jejich ranní cestě a na dvoře zakokrhla kohout.

Bodine Longbowová dopíjela kávu ve dveřích do kuchyně a ještě pár minut si užívala začátek hezkého listopadového dne.

Jediné, co mu chybělo, byla hodina navíc. Jako vždy. Už od dětství ji trápilo, že její dny nemají pětadvacet hodin, a dokonce si jednou sepsala, co vše by za tu dodatečnou hodinu dokázala stihnout.

Protože zemská rotace jí nehodlala vyhovět, musela se přizpůsobit jinak. Zřídka kdy spala déle než do půl šesté. Ještě před rozedněním už stihla poctivých šedesát minut cvičit, dát si sprchu, upravit se, převléknout, zkontrolovat e-maily a textovky, posnídat jogurt s granulemi, i když jí chutnal ještě méně než bez nich, a znovu si přečíst na tabletu svůj denní rozvrh.

Sice se jí dávno obtiskl do mozku a nic číst nemusela, Bodine si však potrpěla na důkladnost.

Když měla brzkou ranní rutinu za sebou, krátce si užila svoje latté – dvojité espresso s plnotučným mlékem a trochou karamelu, kterého se rozhodla v blízké budoucnosti vzdát.

Brzy se v kuchyni sejde zbytek rodiny – otec s bratry po kontrole zvířat na ranči a zadávání úkolů zaměstnancům. Hospodyně Clementine měla ten den volno, a tak bylo jasné, že se nejprve objeví matka a bravurně a zvesela všem připraví perfektní rančerskou snídani. A pak, když ty tři hladové muže nakrmí, dá kuchyň zase do pořádku a odpluje na Bodine Resort, kde pracovala jako vedoucí prodeje.

Maminka Maureen představovala pro dceru nedostižný vzor a záhadu.

Maureen Bodine Longbowová totiž nepotřebovala delší dny, aby s přehledem stihla udržovat solidní manželství a ještě pomáhat s provozem dvou složitých společností – to jest ranče a rekreačního centra – a k tomu si naplno užívala života.

Jen co na to Bodine pomyslela, matka se opravdu zjevila na prahu. Krátké kaštanové vlasy jí rámovaly pohlednou tvář, z níž se usmívaly jasně zelené oči.

„Dobré ráno, dcerunko.“

„Dobré ráno. Moc ti to sluší.“

Maureen si přejela dlaní po štíhlých bocích v temně zelených šatech. „Dnes mám spoustu důležitých schůzek. Musím dělat dobrý dojem.“

Pak zašla do přilehlé spíže a vzala si starou řeznickou zástěru, přestože omastek ze slaniny by se snad ani neodvážil ty pěkné šaty poskvřnit.

„Uděláš mi taky jedno latté?“ zeptala se, když si zavazovala zástěru. „Nikdo je neumí tak dobré jako ty.“

„Jistě. Taky mám za chvíli schůzku – s Jessie.“ Bodine měla na mysli manažerku akcí Jessiku Baazovovou, která pro ně poslední čtvrt roku pracovala. „Kvůli svatbě Lindy-Sue Jacksonové. Linda-Sue má dorazit v deset.“

„Hm. Táta říkal, že Roy Jackson dost fňuká, kolik za tu svatbu vyplázne a že se jeho žena chová jak utržená ze řetězu. Ta by pro svou holčičku nejspíš objednala i sbor andělíčků, kdyby se dal sehnat.“

Bodine ohřívala mléko na maminčino latté. „Možná že i to by Jessie za náležitou odměnu dokázala.“

„Jde jí to u nás dobře, vid’?“ Maureen postavila obří pánev na sporák s osmi hořáky a dala se do opékání slaniny. „To děvče se mi líbí.“

„Tobě se líbí každý.“ Bodine matce podala latté.

„No, život je pak snesitelnější. Na každém se dá něco pěkného najít, když se člověk trochu snaží.“

„Na Hitlerovi taky?“ pokoušela ji Bodine.

„Hm, ten světu nastavil hranici, kterou už by většina lidí nikdy nechtěla překročit.“

„Ty jsi neskutečná, mami.“ Bodine se sehnula, aby Maureen políbila na tvář. Matčiných sto padesátí sedmi centimetrů totiž dosáhla už ve dvanácti a pak ji ještě o víc než deset centimetrů přerostla. „Ještě prostřu, než půjdu.“

„Měla by ses taky nasnídat, zlato.“

„Dala jsem si jogurt.“

„Vždyť ti nechutná.“

„Jen trochu, a jogurt je zdravý.“

Maureen si povzdechla, nechala slaninu odkapat a vhodila na pánev další. „Mám dojem, že se o sebe staráš líp, než jsem kdy dokázala já.“

„Ty jsi přece nejlepší máma na světě,“ prohodila Bodine a vytáhla z linky štos talířů.

Pak zaslechla hluk a dveře se otevřely. Do domu se hrnuli všichni důležití muži jejich života a s nimi dva psi.

„Koukejte si otřít boty.“

„Jako bych na to mohl zapomenout, Reenie,“ ozval se Sam Longbow a pověsil klobouk na věšák. S kloboukem na hlavě se ke stolu nesmělo.

Sam byl velmi vysoký, štíhlý muž, stále pohledný, přestože měl tmavé vlasy na spáncích stříbrné a kolem hnědých očí hluboké vrásky. Bodine si vždycky říkala, že tátův křivý levý špičák dodává jeho úsměvu jistou roztomilost.

Chase, o dva roky starší bratr, si také sundal bundu a klobouk. Byl stejně vysoký a dobře stavěný jako jeho otec – jako ostatně všichni Longbowovic děti – jen ve tváři a barvou vlasů se víc podobal matce.

Rory, o tři roky mladší než Bodine, působil jako kombinace obou rodičů. Měl tmavé vlasy, zelené oči a ve tváři vypadal jako dvaadvacetiletá verze svého táty.

„Budeš mít dost ještě pro jednoho, mami?“

Maureen se zadívala na Chase a povytáhla obočí. „To mám vždycky. Kdopak přijde?“

„Pozval jsem na snídani Cala.“

„Tak vyndej další talíř,“ nařídila Maureen. „Callen Skinner už s námi u stolu neseseděl dlouho, co?“

„Takže je zpátky?“ zeptala se Bodine.

Chase přikývl a zamířil ke kávovaru. „Dorazil včera večer. Zabydluje se ve starém domě, přesně jak jsme se domluvili, a teplá snídaně mu jistě přijde vhod.“

Chase si dal černou kávu, kdežto Rory na tu svou mlékem a cukrem nešetřil. „Ani moc nevypadá jako kovboj z Hollywoodu.“

„Což našeho juniora zklamalo,“ prohodil Sam, zatímco si myl ruce ve dřezu. „Asi čekal oblek s třásněmi, naleštěné boty a stříbrný pásek na klobouku.“

„Vypadá skoro stejně, jako když odjížděl,“ pokrčil rameny Rory a nabral si horu slaniny. „Je jenom trochu starší.“

„Není ani o rok starší než já. A nech slaninu taky pro ostatní,“ ušklíbl se Chase.

„Je jí dost,“ uklidňovala ho Maureen a nastavila tvář, když jí manžel přišel políbit.

„Vypadáš jak ze žurnálu, Reenie, a voníš taky tak.“

„Mám dneska hodně schůzek.“

„Když jsme u schůzek,“ ozvala se Bodine a pohlédla na hodinky, „taky už musím jít.“

„Ale zlato, ty ani nepozdravíš Callena? Vždyť jste se skoro deset let neviděli...“

Osm let, pomyslela si Bodine a musela si přiznat, že je na Cala zvědavá, jenže... „Bohužel, nemůžu. Uvidíme se později, s vámi taky,“ dodala a líbla otce na tvář. „S tebou, Rory, bych potřebovala mluvit v kanceláři.“

„Budu tam, šéfe.“

Bodine si jenom odfrkla a zašla do komory pro přípravečnou aktovku. Oblékla si kabát, čepici, šálu a rukavice, a než vyšla do chladného rána, ještě prohlásila: „Odpoledne začne sněžit.“

Měla minutu zpoždění, proto cestou k autu zrychlila. Věděla dobře, že se Callen vrací, rodinná rada už rozhodla, že ho zaměstnají jako šéfa jezdců na ranči. Byl to přece jen Chaseův

nejlepší přítel, a co se jí týkalo, kdysi do něho byla zamilovaná – což obnášelo i to, že si kvůli němu sem tam poplakala.

Už se ani nepamatovala, co cítila v době, kdy z Montany odjel. Když teď projížděla po zasněžené silnici přes ranč, uvědomila si, že byl tehdy sotva starý jako dnes Rory.

Asi dvacetiletý, a jistě našťvaný a zoufalý, že přišel o velkou část svého dědictví, tedy o půdu, co jeho otec v nouzi – slušněji řečeno – prodal jejímu otci.

Nouzi si ovšem Skinner starší přivodil sám, protože všechno, co mělo zůstat na příští časy, prosázel. A navíc prý byl hodně mizerný hráč, jak jednou poznamenal její otec, přesto hraní propadl stejně jako jiní alkoholu.

A tak se Callen Skinner, když z milované půdy už zbylo jenom něco pod padesát akrů spolu s domem a kůlnami, rozhodl jít vlastní cestou.

Chase tvrdil, že si jako honák ve westernech vedl docela dobře.

Vrátil se až teď, když jeho otec zemřel, sestra se provdala a čekala druhé dítě.

Bodine se ale doslechla, že pozemky Skinnerových už nemají ani cenu půjček a hypoték, kterými jsou zatížené. Starý dům zůstal prázdný, protože Calova matka se před časem odstěhovala k dceři Savannah, která měla s manželem v Missoule pěkný domek a obchod se suvenýry.

Dalo se tedy čekat, že brzy dojde na další rodinnou radu kvůli odkoupení zbývajících padesáti akrů. Bodine už v duchu zvažovala, jestli by to místo lépe posloužilo jako součást ranče nebo rekreačního centra.

Dům by se dal možná opravit a pronajímat skupinám. Anebo jako zázemí pro eventy – menší svatby, firemní večírky či rodinné sešlosti.

Anebo by si mohli takové náklady ušetřit, dům strhnout a postavit tam něco zbrusu nového.

Bavila se takovými možnostmi, zatímco projížděla pod bránou s nápisem Bodine Resort, a hned si všimla, že v obchodním oddělení už se svítí. Na víkend plánovali trh s koženými

a jinými rukodělnými výrobky, což mohlo přilákat ještě nějaké hosty do hotelu, anebo jen strávníky do restaurace Feed Bag, na které se zaměřoval Roryho marketinkový tým.

Zastavila před podlouhlou, nízkou budovou se širokou verandou, kde měli recepci.

A opět pocítila nesmírnou hrdost.

Nápad na takový podnik se sice zrodil dřív, než se narodila, a to v hlavě její babičky Cory, za pomoci prababičky a matky.

Avšak co začalo jako obyčejný ranč, se už rozrostlo v luxusní rezort s vynikající kuchyní, dokonalou obsluhou a zábavou či akcemi šitými na míru na třiceti tisících akrech pozemků. A to vše uprostřed neskutečné krásy západní Montany.

Spěchala tedy dovnitř kolem stolků, kde si několik hostů užívalo ranní kávu u masivního krbu.

Z kuchyně ucítila sezonní vůni dušené tykve na česneku, mávla na recepční a chtěla zmizet v kanceláři, ale zrzka Sal, kterou znala už od základní školy, na ni kývla, a tak se u ní Bodine zastavila.

„Mám ti dát vědět, že se Linda-Sue trochu opozdí.“

„Jako vždycky.“

„Ano, ale tentokrát to hlásí předem, protože prý musí vyvednout matku.“

Denní plán dostal první menší trhlinu. „Její matka přijde na tu schůzku taky?“

„Bohužel,“ pousmála se trpce Sal.

„To nic, celá věc je stejně hlavně na Jessie, ale díky za upozornění.“

„Jessie tu ještě není.“

„Nevadí, přijela jsem brzy.“

„Jako vždycky,“ poznamenala Sal, ale Bodine už odbočila ke dveřím ředitelky resortu v zadní části traktu, tedy do své kanceláře.

Velikost místnosti se jí zamlouvala. Kancelář byla dost prostorná pro mítinky s jinými manažery nebo s personálem, ale zase ne příliš velká, takže schůzky mívaly vždy osobnější, intimnější ráz.

Z dvojitého okna byl výhled na dlážděné pěšinky v areálu, část budovy, kde sídlil Feed Bag a luxusnější restaurace Dining Hall a pak na pláň vinoucí se vzhůru k horám.

Bytelný psací stůl po babičce si však Bodine schválně postavila zády k oknu, aby ji výhled nerozptyloval. Měla tu i dvě vysoká kožená křesla ze staré kanceláře na ranči a menší pohovku, co kdysi patřila matce, ale teď byla nově potažená pevnou tkaninou jasně modré barvy.

Bodine pověsila kabát, čepici a šálu na věšák v rohu a uhladila si vlasy – černé, rovné po otci – stažené do dlouhého culíku.

Ale nejvíc se prý podobala dědovi, aspoň podle babičky, a když si prohlížela staré fotografie mladého Roryho Bodine, který zahynul ve třiaadvaceti ve vietnamské válce, musela uznat, že tam jistá podoba je.

Měl také zelené oči a široká ústa, vlasy na rozdíl od ní mírně vlnité, ale podobně výrazné lící kosti, drobný nos a bílou irskou pleť, co vyžadovala spoustu opalovacího krému.

Bodine však ráda věřila, že obchodní talent zdědila po babičce.

Přešla k pultu s kávovarem, který vyráběl poživatelnou kávu, a hrnek si zanesla ke stolu, aby si prošla poznámky k prvním dvěma schůzkám.

Pak přijala první telefonát a přitom odpovídala na maily. Mezitím se objevila Jessica.

Měla na sobě šaty stejně jako Maureen, ale jasně červené barvy a na nich krémovou koženou bundu. Obula si nízké kozačky na vysokých podpatcích, které by ve sněhu zničila po několika minutách, ovšem měly naprosto stejnou barvu jako její šaty, jako by je snad v továrně barvili v jednom kotli.

Bodine musela promyšlený, uhlazený styl své kolegyně obdivovat.

Blond vlasy si Jessica jako obvykle v práci stáhla do hladkého drdůlku a rty v hezké tváři s jasně modrýma očima zvýraznila rudou rtěnkou.

Než Bodine dotelefonovala, Jess se posadila, také vytáhla telefon a cosi si v něm prohlížela.

Bodine zavěšila a opřela se v židli. „Ozve se ti koordinátorka Asociace westernových spisovatelů kvůli víkendovému pobytu se závěrečným banketem.“

„Udali nějaké počty a data?“

„Má jich být zatím devadesát osm a jde o devátý až dvanáctý leden.“

„Tenhle leden?“

Bodine se usmála. „Předchozí plán prý někdo stornoval, tak narychlo hledají něco jiného. Poptala jsem se a myslím, že to zvládneme. Po svátcích je tu vždycky klidněji, tak pro ně rezervuju Mlýn, kde by se mohli scházet a mít ten banket, a náležitý počet chat na osmačtyřicet hodin. Ta koordinátorka Mandy se zdá rozumná, snad jen trochu zoufalá. Právě jsem tobě, mámě a Rorymu poslala mail s podrobnostmi. Jejich rozpočet na akci by měl stačit.“

„Tak fajn. Promluvím si s ní o jídelníčku, dopravě, aktivitách a tak. Říkáš spisovatelé?“

„Jo.“

„Takže upozorním i Saloon.“ Jessica si dělala poznámky v telefonu. „Ještě jsem nezažila sjezd spisovatelů, který by nevezal útokem bar.“

„To je pro nás jenom dobře.“ Bodine ukázala prstem ke kávovaru. „Posluž si, jestli chceš.“

Jess nadzvedla zelený hrnek s víčkem a logem Bodine Resort, kde nosila vodu.

„Jak vydržíš bez kávy?“ nechápala Bodine. „Anebo bez coly? Jak můžeš žít akorát o vodě?“

„Protože existuje taky víno. Anebo jóga a meditace.“

„To všechno člověka uspává.“

„Když s tím špatně zacházíš. Ty bys speciálně potřebovala trochu víc jógy. A meditace by ti nejspíš pomohla omezit kofein.“

„Při meditaci se mi vždycky vybavují všechny věci, co jsem ještě nestihla zařídit.“ Bodine se opřela v křesle a otočila se v něm ze strany na stranu. „Ale tahle bunda se mi líbí.“

„Díky. Využila jsem volný den a trochu v Missoule utrácela. To je vlastně stejně dobrá relaxace jako jóga. Sal říkala, že Linda-Sue dorazí později a bere s sebou matku...“

„Podle všeho ano. No, to se zvládne. Prostě zamluvíme padesát čtyři chatek na tři dny, nazkoušíme svatební banket, obřad a recepce a den před svatbou prakticky zabereme celý Zen Town.“

„Ta svatba je už za měsíc, není teda moc času na nějaké změny nebo dodatečné výmysly...“

Bodine se pousmála. „Už jsi potkala paní Dolly Jacksonovou?“

„S tou si poradím.“

„Když ne ty, tak asi nikdo,“ usoudila Bodine. „Tak si prodáme, co zatím víme jistě.“

Pročetly tedy své seznamy odshora dolů a pustily se i do menší vánoční party týden před svátky, když do kanceláře strčila hlavu Sal.

„Je tu Linda-Sue s maminkou.“

„Už jdeme. Moment, Sal. Objednej jim, prosím, nějakou mimosu.“

„Dobrý nápad.“

„Chytré,“ souhlasila Jess, když Sal zmizela. „Snad je to trochu obměkčí.“

„Linda-Sue není zas tak špatná. Chase s ní na střední chodil, tedy asi pět minut.“ Bodine vstala a upravila si hnědou vestu. „Ale trochu mimosy nikdy neuškodí. Hm, jdeme na ně.“

Pohledná, vlnadná a trochu naivní Linda-Sue přecházela po hale a ruce si stiskla mezi řádky.

„No není to krása, mami? Úžasná vánoční výzdoba – světlýlka, stromečky a oheň v krbu. Jessica říkala, že Mlýn bude takhle zářit celý.“

„Jen aby. Myslím, že svícný, co jsem viděla v tom časopise, stejně potřebujeme. Vysoké svícný a dlouhé zlaté svíce. Ale ne blýskavé, jen klasicky temně zlaté.“

Dolly si svoje slova zapisovala do tlustého bílého diáře a tvářila se přitom trochu nepřítelně.

„A temně rudý sametový koberec, ne bílý. Natáhne se od místa, kde zastaví saně. Tak nejlíp vyniknou tvoje šaty. A taky

chceme harfistku, v rudém sametu se zlatým lemováním, aby hrála, než se lidi usadí.“

Jessica se zhluboka nadechla. „Budeme potřebovat hodně mimosy.“

„Máš pravdu,“ šeptla Bodine, nasadila úsměv a vešla do haly.

Klasické svatbě ve zlatém se věnovala celých čtyřicet minut a pak se vytratila. Jessica se za čtvrt roku ve funkci event manažerky natolik osvědčila, že mohla ty dvě ženské dobře zvládnout sama.

Bodine měla navíc schůzku s manažerkou zásobování, potřebovala mluvit s jedním z řidičů a se šéfem stáje.

Mezi kanceláří a Bodine Activity Center, zkráceně BACem, se vinula asi kilometr dlouhá šterková cesta. Jakmile Bodine vyšla na čerstvý vzduch, zachtělo se jí tam dojít pěšky.

Sníh už byl cítit výrazněji a dalo se čekat, že do pár hodin začne chumelit, i když zatím na obloze ještě sem tam probleskla modř.

Bodine minula několik malých vozů Kia, které měli hosté k dipozici pro přepravu v areálu, ale když z hlavní cesty odbočila, na chvíli docela osaměla.

Po obou stranách se táhly zasněžené pláně. Spatřila několik srn s tmavou zimní srstí a pak zaslechla křik jestřába a zadívala se, jak jí krouží nad hlavou. Se sokolnictvím měla do budoucna ještě velké plány.

Náhly poryv větru zvedl ze země jiskřivé sněhové vločky, až zavířily kolem Bodine, zatímco její kroky zvonily na umrzlé zemi.

Brzy zahlédla pohyb, jak někdo ze zaměstnanců BACu přecházel ke koním v zastřešeném padoku. Pak ucítila i jejich teplý pach a taky olejovanou kůži, seno a krmení.

Zvedla ruku na pozdrav, když se k ní muž v těžkém kabátě a tmavém stetsonu natočil. Abe Kotter. Poplácal po boku strakatou kobyliku, co hřebelcoval, a vyšel Bodine pár kroků naproti.